

Saa vel Jordbesiddere som Husbesiddere har under de nuværende Forhold en særlig Samfundsfunktion, saaledes at de ikke kan kræve fuld Frihed til at disponere, som de har Lyst, over deres Besiddelser, enten disse nu bestaar i Ejendom eller i Jord. Den lille Indvending, jeg har — og den bliver naturlig netop ved mit Syn paa den nuværende Lov —, er den, at jeg ikke synes, der er nogen egentlig Grund til kun at forlange Loven et halvt Aar. Jeg synes, at denne Tid er for kort; det vilde sikkert være heldigt, om Tidsfristen blev forlænget noget mere. Jeg tror, at man uden Ulempe i nogen Henseende kunde gaa til en Forlængelse af Lovens Gyldighed paa mindst et Aar. Ja, man kunde sikkert godt gaa til en Forlængelse af to Aar, uden at man løb nogen Risiko for, at Loven som Følge deraf skulde blive overflødig. Det er der desværre ingen Udsigt til. Der viser sig jo at være en stadig Trang til Udvidelse af det Omraade, som Loven spænder over, og det næste Afsnit viser ogsaa, at Regeringen har Øjet aabent for, at en kortere Forlængelse af Gyldigheden af de øvrige i dette Lovkompleks medtagne Love kan være mere naturlig, eftersom Boligkommissionen her venter eller forudsiger muligst snarest at kunne foreslaa en Løsning, der kan skabe bedre Tilstande paa dette Omraade end de nuværende. Men for selve Huslejens Vedkommende vil der neppe kunne ventes noget synderligt fra Boligkommissionen. Af Hensyn til dens Overvejelser er det aldeles ikke nødvendigt at sætte en saa kort Frist som et halvt Aar. Og hidtil har man jo ikke, heller ikke fra noget af de konservative Partiers Side, modsat sig helaarlige Perioder eller mere for Huslejens. Og det ser jo ikke lysere ud med Byggeriet i Aar end i Fjor. Der kan neppe ventes nogen synderlig Bedring paa et halvt Aar. Jeg vilde derfor anse det for heldigst, om man kunde enes om at forny Loven for mindst et Aar. I saa Fald vilde vi ogsaa være fritagne for at faa denne Lov frem i Løbet af Vinteren, naar andre store Spørgsmaal trænger sig frem for at blive løst. Jeg vil ikke haabe, at Venstres Ordfører (Hagbart Berg) har saa fuldstændig Ret, naar han motiverede den foreslaaede Fornyelse uforandret med, at om Huslejen er der saa delte Meninger, at man ikke kunde vente i kort Tid at naa til nogen Enighed, og man foretrak derfor at udskyde Spørgsmaalet et halvt Aar. Jeg haaber, det skal vise sig, at der er tilstrækkelig Enighed om Lovens Grundlag. Og skulde man kunne enes om en For-

nyelse for i alt Fald eet Aar, vilde Regeringen jo ogsaa derved imødegaa den berettigede Frygt for, at den korte Frist skyldes Tendenser til at imødekomme de mere paagaende Grundejergrupperes Krav, saa snart Valget er overstaet. Denne Frygt er til Stede, og den kan ikke udryddes, selv om Venstres Ordfører forsøger det. Fornyer man kun Loven for et halvt Aar, vil det give den Frygt Næring, at der bagved ligger, at man vil give Grundejerne Frihed paa dette Omraade, men at man af Hensyn til Valget afholder sig fra i Øjeblikket at imødekomme de egentlige Krav. En Fornyelse for et længere Tidsrum vilde bidrage til at neddæmpe, hvad den ærede Ordfører synes at kalde mistænkeliggørende Røster. Men de Udtalelser, som Venstres Ordfører fremsatte, vil ikke være i Stand til at udrydde en saadan Frygt. Man vil være tilbøjelig til at tro, at dette kun er Stillehed, før Stormen bryder løs, saa at man ogsaa paa dette Omraade kommer saa langt ud i Retning af frit Slag som muligt, hvad jo den største Del af Befolkningen maa se paa med Betænkelighed.

I § 2 bestemmes det at drage Pensionater ind under Lovens Omraade, og dette Forslag anser jeg for baade rigtigt og betimeligt. Paragraffen er Udtryk for et Krav, som Forholdene har nødvendiggjort. Det har erfaringsmæssigt vist sig nødvendigt at gribe ind her. Rent principielt vil jeg sige, at jeg tror, at Forslaget er formet heldigt, og at Ministeren har grebet det retteste, der kunde gribes i dette Øjeblik. Der gives jo Ret ikke blot til en særskilt Fastsættelse af Prisen for Værelse, men der gives ogsaa Ret til at fastsætte Betalingen for Kosten, og det er et Kærnepunkt i Lovforslaget, thi en Ret til at fastsætte Prisen paa et Værelse, naar de paagældende ellers for den Kost, der skulde følge med Værelset, kunde tage, hvad de vilde, vilde intet som helst nytte; det vilde være et Slag i Luften. Jeg kan godt indse, at der kan være visse Vanskeligheder forbundet med at fastsætte en bestemt Betaling for den Kost, som ydes, men jeg tror, at Erfaringen i Praksis vil klassificere de forskellige Pensionater, saaledes at man forholdsvis hurtigt vil faa ganske bestemte Regler at gaa efter, det anser jeg for givet. Saa overvældende Vanskeligheder tror jeg heller ikke, der vil blive her. § 2 griber her ind paa et Omraade, hvor der længe har været Trang til Indgriben fra det offentliges Side. Jeg kan ogsaa med Hensyn til dette Forslag paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtigt Fremme.